

RESOLUTIONEN

Den 29 november 1947 antog Förenta nationernas generalförsamling i Flushing Meadows med avgörande majoritet planen för en delning av Palestina varefter två oberoende stater skulle upprättas inom samma område, en arabisk och en judisk, förenade genom ekonomisk union. Särskilt status bestämdes för Jerusalem som skulle bilda en internationell zon med separat regim. Delningsplanen var avsedd att förverkligas med största möjliga snabbhet och vara fullbordad senast tio månader efter beslutet.

Det väsentliga hos denna resolution och det som gav dokumentet en världshistorisk prägel var naturligtvis att därmed efter nära två tusen år ett judiskt nationalhem skulle upprättas på traditionell mark. Det var en symbolisk handling med ett begränsat reellt underlag: det judiska folket som under åtta generationer hade levt utan ett eget land men som trots förskingringens pressande bördor hade förmått överleva som folk och bevara sin nationella särart skulle erhålla ett nationalhem, ett land skapat och styrt av judar och öppet för alla judar som önskade bli medborgare i detta land; en historisk cirkel av mycket stor räckvidd hade slutits. Reellt

innebar beslutet att några hundra tusen människor som hade fördrivits från sina hem under världshistoriens största massaker och som levde ett halvliv bland spillror skulle få en chans att börja om på nytt bland sina egna och med en ny förmiddelse av sitt människovärde. Inte bara sionisterna hade anledning att känna tillfredsställelse; en angelägenhet som rörde hela mänskligheten syntes antligen ha funnit sin lösning.

Beslutet gällde ett område på omkring 27.000 kvadratkilometer, en handfull halvt förtorkad jord, målet för en idé.

Delningsplanen godkändes av generalförsamlingen med 33 röster mot 13, medan 10 medlemsstater avstod från att rösta. Detta betydde inte bara att resolutionen gick igenom med 7 röster utöver den tvåtredjedels majoritet som var nödvändig enligt stadgan, utan också att Förenta nationernas absoluta flertal hade uttalat sig för delningen och för upprättande av den judiska staten.

På majoritetssidan befann sig USA och Sovjetunionen, Frankrike, Beneluxländerna, de skandinaviska staterna, Brittiska samväldets dominions, flertalet centraluropeiska och sydamerikanska stater. Mot resolutionen röstade tio muhammedanska länder, bland dem samtliga arabstater inom Palestinas grannskap, samt Grekland, Indien och Cuba. England som fungerade som mandatmakt för Palestina nedlade sin röst med en attityd av protest, efter att tidigare ha hemställt hos Förenta nationerna om befrielse från mandatet och om en

internationell aktion för att fixera en godtagbar lösning på Palestinafrågan.

Vad England menade med en sådan lösning var en rekommendation som kunde godkännas av såväl den arabiska som den judiska parten; de undersökningar som hade föranstalts av Förenta nationerna och som sedan lades till grund för planen hade på samma sätt som talrika tidigare sonderingar visat att någon sådan formel inte existerade: krav stod mot krav. Den specialkommitté av elva nationer (the Sandström committee) som hade författat resolutionsförslaget efter långvarigt förarbete och studier på platsen hade också reserverat sig på denna punkt:

”Med hänsyn till det faktum att en lösning som vore godtagbar för båda parter är utesluten, måste nödvändigheten att påtvinga parterna varje lösning betraktas som ett grundläggande villkor för en aktion i denna fråga.”

England kunde som kolonialmakt med stora arabiska intressen antas vara bättre än något annat land informerat om dessa motsättningar, och dess hemställan om en acceptabel lösning kom därigenom att framstå som ett försök att befria sig från en växande kritik mot Palestinapolitiken genom att överlämna hela ärendet åt Förenta nationerna och se om de kunde göra det bättre; senare händelser skulle visa att Englands aspirationer sträckte sig längre än till en formell upprättelse hos världssopinionen.

Redan under debatten om delningsplanen fick England skörda många angrepp för omedgörlighet

från egna politiska vänner, som reagerade mot cynismen i engelske kolonialministern Creech-Jones förklaring att Englands resurser skulle engageras för varje plan där en överenskommelse var möjlig, men endast då. Vad tjänade det egentligen till, frågade en talesman för Jewish Agency, att engagera Förenta nationernas dyrbara apparat för att formulera en plan, när man på förhand hade bestämt sig för att inte lämna sitt stöd åt någon plan som kunde framkomma genom denna undersökning?

Apparaten hade emellertid redan trätt i funktion och den hade skurit upp Palestina och presenterade bitarna; männen i Lake Success fortsatte att sträva mot målet.

Besvikelsen över Englands undanmanövrer motvägs av den stimulerande åsynen av Förenta staternas och Sovjetunionens samarbete, vilket bevitnades för första gången sedan den internationella församlingen hade börjat fungera. Förhållandet mellan de båda stormakterna var under Palestina-debatten påfallande vänskapligt och intimt, och stämningar av optimism och lättnad spred sig kring konferensbordet och väckte liknande reaktioner världen över, reaktioner av överraskning och optimism.

Beslutet om Palestinas delning gick igenom.

Trygve Lie, församlingens generalsekreterare, förklarade att denna resolution innebar en seger inte bara för de judiska strävandena utan också för Förenta nationernas sak.

Vilka instrument kunde mäta all den nervenergi

som hade förbrukats på denna fråga? Allt som kunde sägas för eller emot hade blivit sagt, travar av protokoll, rekommendationer, reservationer och förslag som hade frambringats enbart under det senaste året fyllde många folioband med papper, dyrbara kvantiteter av kraft hade förbrukats för att påvisa vad som redan hade påvisats och upprepa vad som redan hade sagts.

Under det avslutande skedet av debatten hade de arabiska representanterna slutligen övergivit nonkooperationen och fordrade nu sin rätt av Förenta nationerna vilkas auktoritet och kompetens att lösa frågan araberna nyligen hade förnekat. Många varianter av obstruktionsteknik och många övertalningar och finter kom till användning under slutstriden. Ännu dagen innan resolutionen godkändes av generalförsamlingen tycktes hela konstruktionen ånyo vackla inför oppositionsgruppens förslag att åter uppskjuta avgörandet på ytterligare tre månader för att pröva andra möjligheter för samordning av de stridande intressena och granska alternativ som redan hade förkastats.

Gång på gång återvände de arabiska delegaterna till påståendet att en kommunistisk infiltration pågick i Palestina genom den judiska invandringen och att Palestina hotades att förvandlas till ett nytt "Azerbedjan" som sprängbräda för ryska inflytanden mot hjärtat av arabvärlden. Dr Jamal Hussein från Palestinas arabiska kommitté sade till slut att de västerländska judarna inte härstammade från Israel utan från de chazariska stammarna som under forntiden hade befolkat sydryska stäpper,

och den uttröttade delegaten från Jewish Agency frågade om Palestinas araber skulle vilja underkasta sig genealogisk forskning och om araberna trodde att den historiska vetenskapen var en saga från Tusen och en natt. Förslaget var moget för beslut. Den polske delegaten dr Lange förklarade att ytterligare invändningar endast skulle blockera det internationella rådets arbete:

"Om vi misslyckas att lösa Palestinafrågan kommer världen att bedöma oss därefter."

Det hängde slutligen på de små nationernas röster om beslutet skulle gå igenom och röstningsprocedurens första steg tycktes leda de judiska förhoppningarna mot en avgrund: Cuba röstade emot, Greklands delegat talade länge om den judiska kulturen och röstade emot, Chile och Colombia nedlade sina röster, sedan kom ett uppsving: Guatemala, Haiti, Uruguay — för, Costa Rica, Island, Liberia, Peru och andra — för, ytterligare några stater avstod, sedan var äntligen majoriteten säkerad och överskreds.

Strålkastarna flammade och filmkamerorna vreds runt från den ene delegaten till den andre, jagande Palestinas öde.

Syriens delegat reste sig från sin plats:

"Vi talar nu till församlingen som en dömd talar till sina bödlar; Förenta nationernas stadga är död och ni är mördarna; vad som följer efter detta skall komma över edra huvuden."

Den irakiske representanten sade att hans regering inte fann sig bunden av resolutionen och att

den förbehöll sig att handla efter egna beslut. Sedan reste sig samtliga arabiska delegater och avlägsnade sig under församlingens tystnad.

På engelska regeringens vägnar sade Sir Alexander Cadogan:

”Sedan denna resolution nu har antagits återstår några detaljer; jag har instruktioner att anhänga att Palestinakommissionen träder i förbindelse med min regering och förbereder sig att överta Palestinas förvaltning när den anländer till landet.”

När beslutet blev bekant utbröt ett jubel i församlingens korridorer där judiska tidningsmän omfamnades och lyckönskades av sina kolleger. Från alla håll hördes det gamla hebreiska hälsningsordet: ”shalom” — ”frid”. Den festliga stämningen spred sig lavinartat över New Yorks judiska kvarter, där tiotusentals människor vid radioapparaterna hade väntat på det avgörande ordet, från synagogorna strömmade den sabbatsbedjande menigheten ut på gatorna med sånger och böner, jublande åt lösningen från en stor vända.

Nyheten radierades över världen och väckte samma utbrott av lättnad och glädje överallt där människor hade avvaktat slutet på den långa kampen, den nådde nazismens forna likvideringsläger Belsen-Bergen och andra läger där tusentals judiska interner, sjuka av barackluft, denna natt dansade och sjöng av glädje över den besegrade hemlösheten och det nationella hemmets gåva; nyheten rullade vidare och nådde de våldiga transitlägren på Cypern där hopar av judiska immigranter från kapade Haganah-fartyg levde bakom taggtråds-

spärrar, som hade rests av den brittiska blockaden, den gav återskall på många kontor, där sionistiska organisatörer tålmodigt och självuppoftande arbetade för att hålla motet uppe på exilens folk, den skakade och gav ny förtröstan åt hela den hemlösa judendomen, och den stormade in med segerrop över Palestina, där 700.000 människor som bildade kärnan av en judisk nation tog emot den med öppna armar och besvarade den med hymnsång och myriader fladdrande sionistiska flaggor.

Vad jublade man åt? Man hälsade den tusenåriga traditionens seger, hälsade sig själv som medlem av ett äntligen fritt folk med rätt att bestämma över sitt eget öde, man firade högljutt principens seger som manifesterade att världsmeningen ännu förmådde sluta upp omkring en idé, att mänskligheten ännu hade öra för den svages lidelsefulla krav och att en seger ännu kunde vinnas med ord. I denna uppriktiga känsla av lättnad deltog många för vilka den judiska nationen aldrig hade varit något annat än en idé.

Det var självbestämmanderättens realitet och den öppna dörrens realitet som folkmassorna jublade åt i Palestina och i de hemlösa läger; realiteten att Palestina till slut hade befriats från månghundraårigt förmyndarskap, och att judiska flyktingar aldrig mera skulle behöva bulta på främmande dörrar och vädja om främmande skydd. Man jublade åt sin frihet och sitt människovärde, och detta jubel överskuggade tillfälligt en annan realitet, nämligen att resolutionen i själva verket inte var något annat än en allmosa och en bitter kompro-

miss, erbjuden åt den som hade lovats åtskilligt mera men som idag var beredd att avstå också från dessa löften, därför att gåvans idé för honom var viktigare än dess storlek.

Den politiska och historiska räckvidden hos Förenta nationernas resolution var uppenbarligen långt större än den geografiska, och hela lösningen var en konstruktion som hade producerats under ansträngningar att så långt som det överhuvud taget var möjligt sammanjämka de båda parternas intressen och som skulle störta samman, om den inte stöddes av deras ömsesidiga kompromissvilja.

När sionisterna hemställde om en judisk nationalstat använde de som argument inte bara judendomens vitala problem och en flertusenårig tradition; de begärde att ett internationellt löfte skulle infrias.

Löftet hade för trettio år sedan formulerats av Balfour, utrikesministern i Lloyd Georges krigskabinett, och det hade uttryckt Englands välvilliga inställning till tanken att upprätta ett judiskt nationalhem på den traditionella jorden. Vid denna tidpunkt utgjorde Palestina ännu en del av det vacklande ottomanska imperiet och stod under turkisk överhöghet, och Englands löfte gavs på bekostnad av en fientlig makt som inte väntades överleva kriget. När de segrande nationerna efter krigsslutet började göra om världskartan fick löftet formen av samfälliga rekommendationer till förmån för den judiska staten. Det gällde också mera en symbol än en världspolitisk realitet, man önskade likvidera en mycket gammal orättvisa genom att

äntligen tillerkänna judarna rätten att bosätta sig utan hinder på den begränsade fläck av jorden som en gång hade sett dem födas. Symboliken appellerade starkt till världssamvetet som under dessa år engagerade sig för att gestalta en ny och bättre värld med plats för alla och rätt för alla, och Balfourdeklarationen betecknades som en av historiens största handlingar (fältmarskalk Smuts); president Wilson förklarade att han var övertygad om att de allierade makterna med Förenta staternas fullaste samverkan hade enats om att lägga grunden för en självständig judisk nation, och på arabernas vägnar godkändes denna tanke av Syriska kommittén och av Emir Feisal av Mecca.

England erhöll som mandatmakt över Palestina det internationella uppdraget att åstadkomma en slutgiltig lösning av frågan, med andra ord att gynna den sionistiska invandringen och att stödja de nationsbildande judiska krafter som skulle göra sig gällande i Palestina hän mot en verklig suveränitet. Den ideella konceptionen hos hela denna rörelse var påtaglig; femtiotvå nationer stödde idén.

Det territorium som åsöftades av Balfourdeklarationen omfattade hela Palestina öster och väster om Jordan och de följande rekommendationerna nämnde ingenting om en uppdelning. Redan 1922 spärrades emellertid $\frac{3}{4}$ av detta område mot judisk invandring, när Transjordanien avskildes från Palestina och av engelsmännen upprättades som ett separat furstedöme. Ett kvartssekel senare, när Förenta nationerna 1947 godkände kommittéförslaget om en lösning av Palestinafrågan, ägde den

andra delningen rum, varefter endast $\frac{1}{8}$ återstod av det område som ursprungligen hade avsetts för den judiska nationen; judarna teg.

Genom den gränsdragning som kommissionen hade föreslagit efter att ungefär ha fastställt bosättningsgränserna mellan de judiska och arabiska folkgrupperna kom Palestinas nyaste karta att påminna om en geografisk mardröm, en Picassotavla med egendomligt formade ytor och vinklar, och det förefaller troligt att kommissionens medlemmar efter att ha frambringat denna lösning lyckönskade sig till att ingen av dem var tvungen att bosätta sig där. Lösningen var uppenbarligen ett försök att slå vakt om den sionistiska idén och samtidigt till det yttersta beakta de arabiska motkraven som denna gång eftertryckligt och hotfullt hävdades av delegaterna från sju arabstater vilka hade uppstått som självständiga enheter ur spillrorna av det Ottomanska imperiet under en period när judarna förväntades på infriandet av ett löfte.

Två principskäl som för dagen syntes överskugga även territoriella hänsyn vägledde delegaterna från Jewish Agencys exekutiv när de beslöt att godkänna delningsplanen och därmed uppgav sina anspråk på Palestinas hela område väster om Jordan, och dessa skäl var: 1) omedelbart upprättande av den oberoende judiska staten, och 2) tryggande av omedelbar och fortgående invandring av hemlösa judar, vilket kunde genomföras endast under en judisk regim. Det gällde för Jewish Agency att rädda vad som ännu stod att rädda; att avvisa förslaget skulle ha varit detsamma som att återigen

döma sig till en existens under förmyndare, ovisst för hur lång tid, medan hundratusentals hemlösa med desperation bultade på Palestinas portar.

Innan delegaterna skred till votering om delningsplanen förklarade dr Abba Hillel Silver på den judiska ledningens vägnar:

”Man fordrar av oss en mycket stor uppoffring för att lämna oss det som vi skulle ha uppnått för länge sedan om vi inte hade blivit hindrade. Må denna eftergift utgöra vårt bidrag till lösningen av ett svårt internationellt problem och ett uttryck för vår önskan att medverka till den internationella ansträngningen att definitivt trygga freden inom denna del av världen. Längre kan vi inte gå och kommer vi inte att gå.”

Därmed accepterade judarna självbestämmanderätt över ett område som de hade förvärvat under lagliga former och med stora kostnader och som de hade kultiverat med egna händer och fått att blomstra, trots mångas övertygelse om hopplösheten hos ett sådant företag; en modern och livskraftig civilisation hade byggts upp i hjärtat av Mellersta österns ofantliga ödsliga områden, storartade landvinningar hade gjorts i kampen mot efterblivenhet och armod, förfall och sjukdomar; under ett halvsekel hade Palestinas judiska befolkning växt från 50.000 till nära 700.000 och sex moderna städer och över 300 samhällen med vitala industrier och blomstrande åkerbruk hade skapats inom ofruktbara och vanvårdade områden med hjälp av modern vetenskap och teknik, planhushållning och arbete av människor som hade beslutat att bygga just här

och själva var fascinerade av detta arbete; Palestina hade blivit mer än ett löfte, det var redan ett land.

"Tiden och utvecklingen kan inte vridas tillbaka."

Det återstod nu att förhindra att vad man uppfört åter slogs sönder med våld. Den omedelbara reaktionen av glädje över resolutionen efterträdades av kravet på beredskap mot de krafter som öppet hade deklarerat sitt beslut att kasta planen över ända.

"Vi måste inse att medan Palestinafrågans politiska, legala, moraliska sida har avgjorts vid Lake Success, kommer de levande realiteterna att avgöras endast i Palestina", sade David Ben Gurion som några månader senare skulle framträda som det oberoende Israels förste statsminister. "Resolutionen kan medföra många faror och utsättas för obstruktion. Endast medvetandet här om och förberedelser till det yttersta av våra krafter kan ge oss tillräcklig styrka för att bemästra faran. Denna återstående korta etapp av en mycket lång resa har avgörande betydelse, och dess svårigheter måste lösas idag om målet skall uppnås i morgon. Nationens samlade resurser, all dess statsbyggande förmåga, dess nationella disciplin och solidaritet kommer att behövas för uppgiften att återföra vårt folk från exilen, att återuppliva öken, att åter upprätta det självständiga judiska samhället som skall fortleva i tecknet av de stora profeternas ideal om broderskap, rättvisa och fred."

Den omedelbara utvecklingen skulle besanna dessa farhågor och skjuta fram självförsvaret som

den enda avgörande faktorn för Israels framtid. Det ofta åberopade världssamvetet hade varit mäktigt en enda handling: beslutet om den suveräna judiska nationen; judarna måste ta de blodiga konsekvenserna av detta beslut.

*

Vad innebar resolutionen om Palestinas delning och vilka omedelbara åtgärder föreskrevs av Förenta nationernas råd?

Den geografiska splittringen skulle överbryggas av en ekonomisk union mellan den arabiska och den judiska staten, vilka för övrigt skulle vara självstyrande och äga oinskränkt bestämmanderätt inom det egna området. Det ekonomiska samarbetet omfattade tullunion och enhetlig valuta, gemensamma intressen i kommunikationerna, gemensam kontroll av hamnar och flygfält anslutna till internationell handel, samverkan vid utveckling av bevattningsystemet och jordens bearbetning etc. Unionen skulle förärbetas av en tremannakommision som skulle dra grundlinjerna för samarbetet och snarast utse ett gemensamt ekonomiskt råd.

Efter konsultationer med England blev det bestämt att mandatet skulle upphöra senast den 1 augusti 1948, när också de sista brittiska trupperna skulle ha lämnat landet. En judisk hamn med bakomliggande zon skulle friläggas av engelsmännen snarast möjligt, men under inga förhållanden senare än den 1 februari 1948, för att medge inresa för de judiska invandrarna vilkas belägenhet fordrade

brådslande åtgärder. (Icke nämnt i resolutionen men underförstått var att också de judiska internerna på Cypern skulle försättas på fri fot i samband med denna utveckling. England förband sig senare att likvidera lägren senast den 15 maj, när mandatregeringen skulle inställa sina funktioner).

De båda oberoende staterna samt fristaten Jerusalem skulle proklameras senast två månader efter den brittiska evakueringen, alltså inte senare än den 1 oktober. Under övergångstiden skulle Palestinas förvaltning skötas av en "Palestinakommision" omfattande fem medlemsstater, vilken successivt skulle överta mandatregeringens funktioner. Regeringen uppmanades särskilt att avhålla sig från alla åtgärder som kunde försvåra eller hindra kommissionens arbete.

Kommissionen hade utom förvaltningen till uppgift att efter samråd med demokratiska partier och andra allmänna organisationer inom den arabiska och den judiska staten snarast möjligt inom vardera staten utse och upprätta provisoriska råd som skulle arbeta under kommissionens ledning men med fullständig auktoritet inom respektive områden, vilket innefattade landreglering och invandring, samt med uppdrag att senast två månader efter britternas evakuering anställa allmänna demokratiska val till konstituerande församlingar inom de båda staterna. Staden Jerusalem skulle demilitariseras och förklaras som en neutral zon, och inga halv militära formationer eller krigiska handlingar skulle tillåtas inom dess område; övervakningen av ordning och lag inom Jerusalem och särskilt bevakningen av de

heliga platserna skulle anförtras åt en internationell polisstyrka, rekryterad utanför Palestina.

Säkerhetsrådet anmodades att vidtaga de åtgärder som skulle visa sig nödvändiga för att förverkliga planen samt vid behov avgöra frågan huruvida utvecklingen i Palestina innebar ett hot mot freden; om sådana förhållanden inträdde skulle säkerhetsrådet med syfte att upprätthålla internationell fred och säkerhet verkställa de funktioner som stadgan ålade rådet, d. v. s. använda maktspår. Såsom brott emot eller hot mot freden eller som aggressionsakt skulle rådet betrakta varje försök att med våld rubba Palestinaplanens föreskrifter.

Generalförsamlingen uppmanade alla invånare i Palestina att medverka på allt sätt för att förverkliga planen; vidare uppmanades alla regeringar och alla folk att avstå från varje handling som kunde fördröja eller hindra planen.

Sådan var i huvuddrag resolutionens innehåll. Numera, sedan utvecklingen har gått helt andra vägar, framstår uppmaningarna till säkerhetsrådet och till alla regeringar och folk att trygga planen mera som humanitära appeller i fredens namn än som maktshot; någon reell vilja att bruka makt fanns uppenbarligen inte. Knappt sex månader efter resolutionens födelse hade detta dokument likvidrats punkt för punkt till dess ingenting annat än den nakna idén återstod; den nakna idén och den judiska nationens desperata kamp mot aggressionen.

Under hela denna period — december, januari, februari, mars, april, fram till den 15 maj — upprätthölls den kompakta brittiska blockaden på havet

och i luften utanför Palestinas kust, och de patrullerande örlogsfartygens gråa skrov kunde dagligen observeras från Tel Aviv vars hamn senast den 1 februari skulle ha öppnats för den judiska invandringen, men förblev stängd. England som för över ett kvartssekel sedan hade fått internationellt uppdrag att främja den judiska kolonisationen hade in i det sista ingenting annat än Cyperns interneringsläger att erbjuda åt judarnas statslängtan. Under hela denna tid fortsatte den växande arabiska infiltrationen över Palestinas gränser från norr, öster och söder som en uppladdning för den avgörande militära stöten.

Den planerade kommissionen för Palestina som skulle överta förvaltningen under övergångstiden och trygga den fredliga födelsen av två stater blev upprättad i Lake Success men vägrades av England inresa till Palestina ända tills det var för sent; när denna spärr äntligen hävdes hade förvaltningen desorganiserats till den grad och oroligheterna antagit en sådan omfattning att kommissionen fann uppdraget outförbart och måste befrias från sina plikter. Under sådana förhållanden måste också den planerade ekonomiska unionen avskrivas, och samarbetet efterträdades av en öppen konflikt. Mandatregeringen hade förbehållit sig ansvaret för ordning och lag, men dess ordningsmakt misslyckades komplett med denna uppgift och det kan numera ifrågasättas huruvida det någonsin var Englands uppriktiga avsikt att sörja för ordningen.

Inte ens Jerusalem blev någonsin demilitariserat och ingen internationell poliskår infann sig för att

beskydda de heliga platserna; tvärtom blev dessa relikerna de första vittnena till blodsdåd och våld som snart utbredde sig över hela Palestina och tvingade judarna att mobilisera egna krafter till försvar för att skydda sina hem.

Medan denna utveckling pågick, denna reella utveckling som dagligen skördade allt flera offer och vars slutmål var att störta den nya staten, överlade säkerhetsrådet utan att kunna enas om huruvida freden var hotad. Världsorganisationens uppenbara impotens och mandatmaktens provocerande hållning utgjorde troligen de ledande orsakerna till konfliktens utbredning; säkerligen hade sammanstötningen kunnat undvikas eller begränsas om säkerhetsrådet hade förmått att ställa makt bakom orden och om mandatmakten hade avstått från obstruktion och engagerat sig för planen; troligen hade också samma resultat kunnat uppnås om den judiska staten hade tillåtits att obehindrat utrusta sitt försvar för att möta anfallet. Ingenting av detta skedde; de intressen och den goda vilja som hade räckt till för att formulera beslutet, räckte inte för att förverkliga det.

Det faktum att mandatmakten var en framstående medlem av säkerhetsrådet (där också Syrien hade säte) underströk endast hela cynismen hos denna konflikt som redan under dessa månader sände över 10.000 offer till lasarettet och kyrkogården, och som utspelades inför ögonen på en värld som nyss hade hoppats att med ett dokument lösa Palestinas ömmande frågor och grundlägga dess fred.

En enda utfästelse trädde i kraft: mandatet upphörde den 15 maj och redan vid midnatt inställde den brittiska förvaltningen formellt sina funktioner. Några timmar tidigare, på kvällen den 14 maj 1948, en sabbatsafton, utropades staten Israel av sionistiska nationalrådet. Samtidigt inledde de arabiska arméerna från redan förberedda ställningar på Palestinas mark och längs gränserna en samfälld offensiv mot den judiska staten, som på resolutionens spillror försvarade sitt liv.

PROLOG I HAIFA

Den grekiska ångaren "Teti" kom fram till Haifa på nyårsafton. En ljum laber vind kom in från havet med fartyget och drev breda azurbåa vågor framför sig. Solen stod högt och det var ganska varmt så att man kunde ligga med uppknäppt skjorta på pressenningen över en livbåt och titta på bogvattnet som skar diagonalt över vågorna och ristade havet med fransiga band av skum och bubblor.

Redan innan den avlägsna palestinska kusten kom inom synhåll syddes det växande ljudet från flygplansmotorer ihop med det monotona dunket från våra maskiner och snart brusade en fyrmotorig engelsk Halifaxbombare förbi fartyget i höjd med masttopparna. En signallampa blinkade från planet och sedan gjorde den stora grågröna maskinen en djup lov över havet och kom tillbaka ännu en gång och en tredje, medan flaggmatrosen på bryggan sysslade med signaldukarna och slutligen hissade en kombination som angav vilka vi var och vart vi skulle. Planet blinkade ännu en gång och gick mot norr, och kort därefter dök ett par långa gråa skrov med släpande röklätor upp vid horisonten och försvann igen. Den yttre blockadgördeln var